

ISBN 978 90 00 38900 1
ISBN 978 90 00 38901 8 (e-book)
NUR 282

© 2023 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *Maxi von Phlip. Achtung, Feenchaos!*
Oorspronkelijke uitgave: © 2023 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Duitsland,
www.arena-verlage.de
Through Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst © Anna Ruhe
Illustraties Max Meinzold
Vertaling Merel Leene
Omslagontwerp Marieke Oele
Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

In de rommelwinkel	8
Broodtrommel met een luchtje	16
De koffer	27
Een onhandige nies	37
Gered van de verveling	47
Paradijs in een fles	55
Paula krijgt flesarrest	66
Onverwacht bezoek	75
Zomaar per ongeluk	82
Maxi's grootste wens	92

In de rommelwinkel

Samen met mijn beste vriendin Julia zat ik in mijn vaders winkel, Goedharts spullen, op de toonbank. Schommelend met onze benen dronken we van onze warme chocolademelk. Die maakte mijn vader na school altijd voor ons.

Door de etalageruit zag het er buiten grijs, koud en miezerig uit, maar binnen was het knus. Maxi fladderde om ons heen. Telkens landde ze even op het randje van mijn of Julia's beker om ook een slokje te nemen. We moesten uitkijken dat ons feetje niet alles in één keer opdronk en ook nog wat voor ons overhield. Alleen viel dat niet mee... We zaten alle twee al aan onze derde kop, dus mijn vader had het

er maar druk mee. Niet dat dat erg was, want er kwamen maar weinig klanten in de winkel. Een paar keer warme chocolademelk maken was juist wel goed voor de afwisseling, vonden wij.

Ik zal nog een keertje uitleggen hoe het ook alweer zit met Maxi. Maxi van Fluks, voluit Maximeralda Feodora Dilara Nima van Fluks, is mijn persoonlijke feetje. Alleen ik kan haar zien, en sinds een tijdje Julia ook. Verder niemand. Mijn vader weet niet eens dat Maxi bij ons woont. Ook dat is niet erg, trouwens. Ouders hoeven heus niet alles te weten. Ze hebben meestal genoeg andere dingen aan hun hoofd.

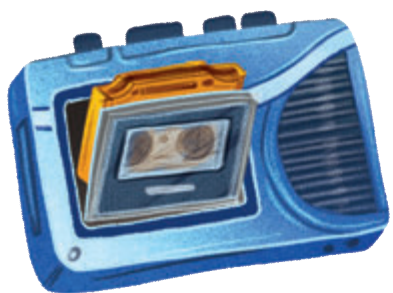

Mijn vader was in een spraakzame bui. Gisteren waren er nieuwe oude spullen voor de winkel afgeleverd. Vandaag had hij alles uitgepakt en neergezet. Bij Goedharts spullen kon je nu dus de volgende dingen kopen: een pet met een

miniventilator op de klep, een metalen verwarminkje voor in je jaszak om je handen aan te warmen, en een draagbare cassette recorder. Die laatste was het leukst van allemaal. Mijn vader had ons verteld hoe je zo'n ding vroeger gebruikte.

Jáááren geleden stopte je een cassette in het apparaatje. Cassettes zijn net zoiets als cd's, alleen zit erbinnenin een soort lint dat van het ene op het andere spoeltje gedraaid wordt. Daardoor hoor je muziek. Superingewikkeld! Toen mijn vader klein

was, luisterde hij er muziek mee. Dat ding is dus echt antiek. Zijn ogen glommen toen hij ons de oude recorder liet zien. En toen raakte hij dus aan de praat. Over vroeger, en wat al die oude troep in zijn winkel eigenlijk zo speciaal maakt.

‘De magie van gebruikte spullen is dat er vaak herinneringen aan vastzitten,’ vertelde hij. Hij veegde een traan uit zijn ooghoek. ‘Mooie herinneringen, grappige verhalen... Daar gaat het eigenlijk om bij een goede tweedehandswinkel.’

Zo ging hij een tijdje door. Wij drieën snapten waarom de lelijkste dingen voor sommige mensen juist de mooiste ter wereld konden zijn.

Maxi zat op mijn schouder en trok aan mijn oor. ‘Vraag ’ns of hij nog meer van die cassettes heeft... Misschien mogen we ernaar luisteren!’

Dat deed ik, en toen glinsterden de ogen van mijn vader pas echt.

Op zijn gezicht verscheen de brede glimlach die hij vaak heeft als hij met de spulletjes in zijn rommelwinkel bezig is.

‘Dan moeten we even naar beneden. Daar heb ik hele stapels cassettes!’ Hij wenkte ons mee door de winkel naar de keldertrap. Ik was nog maar een paar keer in de kelder geweest, dus vond ik het best spannend.

‘Hier verstop ik al mijn winkeldochters.’

Mijn vader keek ons grijnzend aan voordat hij voor ons uit de trap af liep. ‘Zo noem je spullen die waarschijnlijk nooit verkocht zullen worden. Maar er zitten echt fantastische dingen bij! Veel te zonde om zomaar weg te gooien. Daarom bewaar ik ze toch maar. In de winkel is er gewoon geen plek meer voor.’

In de kelder was het vreselijk stoffig, precies zoals ik me herinnerde. Hoewel mijn vader zei dat hij van zijn winkeldochters hield, leek hij hier toch niet vaak te komen.

Terwijl hij naar de cassettes zocht, slenterden wij langs de rekken vol spullen die niemand meer wilde hebben. Maxi was zo opgewonden dat ze vergat om tussen het praten door adem te halen. Of in elk geval klonk ze zo.